

Global Storybooks

globalstorybooks.net

نه و روژهی مالدیو نه ختیشته نو مدهنسی
چو نه شار / The day I left home for

the city

✍️ Lesley Koyi, Ursula Nafula
& Brian Wambi
📧 Agri Afshin (ckb)

This work is licensed under a Creative Commons
[Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0).

<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

The day I left home for the city

نه و روژهی مالدیو نه ختیشته نو
مدهنسی چو نه شار

✍️ Lesley Koyi, Ursula Nafula
& Brian Wambi
📧 Agri Afshin
|| 3
🗣️ کوردی / English (en)

وٲستگه ى بچووكى پاسى گوندهكه ى ئٲمه، قهرهبالغ و پر له
پاس بوو. له سه زهويه كه شتى زورى لى بوو كه ده بوايه
بار كرابان. شاگردي شوفيره كان به دهنگى بهرز ناوى نه و
شوٲنانه يان ده گوت كه پاسه كان بوى ده چوون.

...

The small bus stop in my village was busy with people and overloaded buses. On the ground were even more things to load. Touts were shouting the names where their buses were going.

دەتواناڤه سواری نه.

“بشار انبارا نه روه روڤنا وانا” تهوه تهو پاشه نوو كه م.

كوتيم له ده بڅه بشاره روڤنا وانا نوو كه سواری ده كرن:

...

“City! City! Going west!” I heard a tout shouting. That was the bus I needed to catch.

ئەو پاسەى بۇ شار دەچوو خەرىك بوو پىر بى، بە لام
خەلكەكە ھەر پالايان بە يەكتەرەو دەنا بۇ ئەوھى بېنە ژوور
و سوار بن. ھەندىك بارەكلنى خۇيان خستە ناو سندووقى
ژىر پاسەكە. ھەندىكىشىيان ھىنايانە ناو پاسەكە و لەسەر
رەفەى ژوورەوھيان دانا.

...

The city bus was almost full, but more people were still pushing to get on. Some packed their luggage under the bus. Others put theirs on the racks inside.

ئەو پاسەى دەگەرەپەو بە خىرايى پىر بوو. گىرنگىرىن شت
ئېستا بۇ من ئەو بوو كە بە دواى ملامدا بگەرېم.

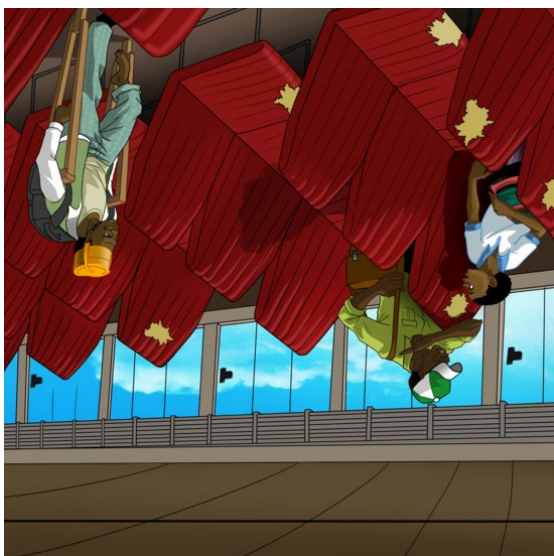
...

The return bus was filling up quickly. Soon it would make its way back east. The most important thing for me now, was to start looking for my uncle's house.

Nine hours later, I woke up with loud banging and calling for passengers going back to my village. I grabbed my small bag and jumped out of the bus.

...

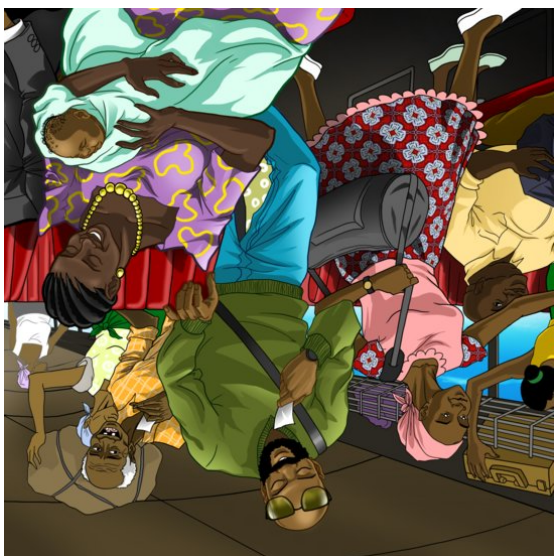
يو كړيتم پر دواړو، په نه شپږو بجو کې وږغېدلې چې د خپلې کورنۍ په خوا کې د ماشومانو د ورتلو په اړه خبرې شوې. مېنښکې د ماشومانو په اړه خبرې وکړې او د ماشومانو د ورتلو په اړه خبرې وکړې.

New passengers clutched their tickets as they looked for somewhere to sit in the crowded bus. Women with young children made them comfortable for the long journey.

...

نوي مسافران خپلې تکیټې تړلې او د کورنيو ماشومانو په اړه خبرې وکړې. ماشومانو ته د کورنيو ماشومانو د ورتلو په اړه خبرې وکړې او د ماشومانو د ورتلو په اړه خبرې وکړې.

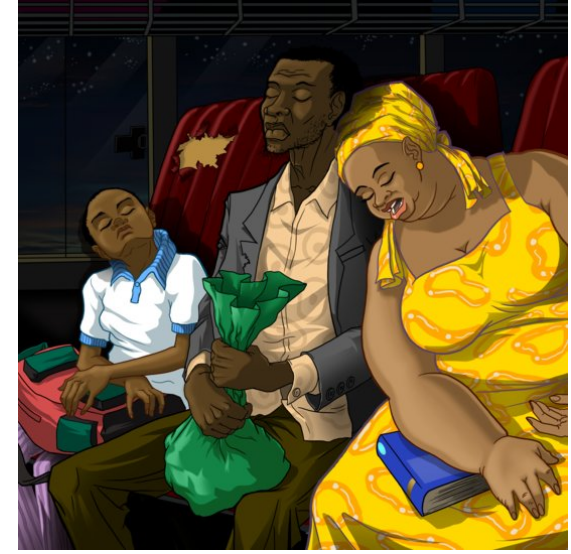

من به زۆر شوینی خۆم له ته‌ن‌یشت په‌نجه‌ره‌یه‌که‌وه
 کرده‌وه. ئەو که‌سه‌ی له ته‌ن‌یشت منه‌وه دان‌یشتبوو،
 کیسه‌یه‌کی لایلۆنی سه‌وزی به توندی له‌ناو ده‌ستدا گرتبوو.
 ئەو نه‌عه‌له‌کی کۆنی له پێدا بوو، چاکه‌تیکی کۆنی
 له‌به‌ردابوو، ئەو په‌شۆکا دیار بوو.

...

I squeezed in next to a window. The person sitting next to me was holding tightly to a green plastic bag. He wore old sandals, a worn out coat, and he looked nervous.

له ریگا توانیم ن‌یوی ئەو جی‌گایه‌ی شاره‌گه‌وره‌که‌ له به‌ر
 بکه‌م که مامم ل‌یی ده‌ژیا. له به‌ر خۆوه قسه‌م کردن، هه‌تا
 خه‌وم ل‌یکه‌وت.

...

On the way, I memorised the name of the place where my uncle lived in the big city. I was still mumbling it when I fell asleep.

But my mind drifted back home. Will my mother be safe? Will my rabbits fetch any money? Will my brother remember to water my tree seedlings?

...

ز من اندیشه ها به خانه می گشت. آیا برادر من به یاد دارد که بوی آب به درختچه های من بدهد؟ آیا خرگوش های من پولی می آورند؟ آیا مادر من در خانه است؟

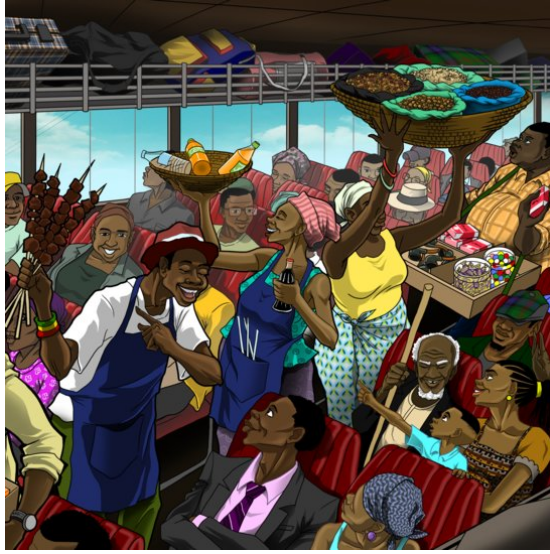

I looked outside the bus and realised that I was leaving my village, the place where I had grown up. I was going to the big city.

...

من از پنجره اتوبوس به بیرون نگاه کردم و فهمیدم که از روستایم دور می شوم. من می روم به شهری بزرگ. من می روم به شهری که بزرگوارم.

هه موو که لویه له کلان بار کران و گه شتیاره کلانیش له شوینه کلانیاں دانیشتن. ده ستفرۆشه کلان هیشتا به پالپه ستۆ ده هلاتنه ناو پاسه که، بۆ ئه وهی شته کلانیاں به گه شتیاره کلان بفرۆشن. هه موویان ناوی ئه و شتانه یان ده گوت کرد که بۆ فرۆشتن پیاان بوو. من پیمو ابوو ئه و وشانه ی گویم لیبوون، زۆر سه یر بوون.

...

The loading was completed and all passengers were seated. Hawkers still pushed their way into the bus to sell their goods to the passengers. Everyone was shouting the names of what was available for sale. The words sounded funny to me.

هه رچی سه فه ره که به ره و پپشه وه ده چوو هه وای ناو پاسه که زۆر گه رمتر ده بوو. من چاوه کلانم داخست و به و هیوا یه ی خه وم لی بکه ویت.

...

As the journey progressed, the inside of the bus got very hot. I closed my eyes hoping to sleep.

ئەو جموجۇلانى بە لېدانی ھۆرنى پاسەكە كۆتايان پى
 ھات، كە ئەو ئەملازەيەك بوو بۇ ئەوھى كە ئېمە ئامدەين بۇ
 رۇيشتىن. شاگرد شوفيرىك ھواری كرد كە
 دەستفرۆشەكلان دەبى پرۆنە دەرەوھ.

...

These activities were interrupted by the hooting of the bus, a sign that we were ready to leave. The tout yelled at the hawkers to get out.

دەستفرۆشەكلان پالپان بە يەكترەوھ نا بۇ ئەوھى لە پاسەكە
 بچنە خواریوھ. ھەندېكىان باقى پارەكلانپان بە
 گەشتیارەكلان دایەوھ. ھەندېكىشيان لە كۆتايى كات
 ھەولپان دا شتى زياتر بفرۆشن.

...

Hawkers pushed each other to make their way out of the bus. Some gave back change to the travellers. Others made last minute attempts to sell more items.